

tydeligt Skaar i den Grundsætning, hvorpaa Hærloven er bygget, idet der aabnedes en Vagtdør, hvorigennem de Kræfter, som man har tænkt det især for Hærens Udvikling nødvendigt at holde paa, forsvandt ved at tilhytte sig de højeste Nummere. Det Næste, jeg vil omtale, er, at naar der i § 27 staaer, at i Reglen tages Mandstabet af de yngste Aargange fremfor det af de ældre, saa er det mig bekendt, at der med Hensyn til de Indkaldelser, der ere foregaaede efter den forrige Værnepligtslov, af og til har været ikke saa lidt Misforhold over, at det ældre Mandskab er blevet indkaldt, uagtet det yngre ikke er blevet indkaldt, og det uagtet de Ord „i Reglen“, saavidt jeg veed, ikke fandtes i den forrige Værnepligtslov. Jeg troer ogsaa, at dette Punkt kunde trænge til nogen Døveielse. I § 38 staaer, at Mandstabet skal tjene 8 Aar i Linien. Jeg forstaaer ikke rigtig denne Bestemmelse, thi naar man tager Hærloven for sig, faaer man det Indtryk, at Linien vil kunne dannes af 4—5 Aars Mandskab, og naar der saa i Værnepligtsloven staaer, at Mandstabet staaer 8 Aar i Linien, medens en Deel af det i Virkeligheden er gaaet over i Reserven, maaskee Enkelte endog i Forstærkningen, saa synes jeg, at der her maa være en Misforstaaelse. § 47 omhandler de borgerlig militaire Corps; jeg seer ikke, efter Hærlovens hele Bygning, hvorefter en Brigade har sit Standquarteer i Kjøbenhavn, Nødvendigheden af Borgervæbningen der, men i alt Fald, selv om denne Nødvendighed er tilstede, saa troer jeg, at den Bestemmelse, som her indeholdes, ogsaa maatte udstrækkes til den øvrige Deel af Tjenesten og ikke gjælde Linien alene; thi ellers bliver ogsaa der en Vagtdør aaben. Med Hensyn til § 3 har jeg en Bemærkning at gjøre. Denne Paragraph gaaer ud paa, at de, som ere straffede paa en eller anden Maade, ville være at udslutte af Rullen. Hvorvidt dette fuldstændigt kan sammenstemme med den Betragtning, der gaaer igjennem Loven om Afgiftesoprejsning, tør jeg ikke indlade mig paa, men det forekommer mig, at denne Bestemmelse staaer i saa stor Uenighed, at hvis den nævnte Lov bliver vedtagen, saa burde der en Tilføielse til. Endvidere troer jeg, at det, at en straffet Person paa

Rægsrullen skal medføre en saadan Vedtegning om, at han er straffet, staaer i fuldstændig Modstrid til den Retning, der har gjort sig gjældende gjennem Thyndeloven. Der maa paa en eller anden Maade kunne træffes en Bestemmelse, hvorved den Tanke, som er udtrykt i Thyndeloven, bringes i Anvendelse i dette Tilfælde. Hvad angaaer, at Rægsmandens Bestilling skulde gaae over til Sognefogden, saa skal jeg ikke videre indlade mig derpaa, men kun bemærke, at det paa enkelte Steder, for Exempel i Dronninglund Sogn, Hjørring Amt, hvor der er 5 Sognefogdestricter, men, saavidt jeg veed, kun eet Rægsdistrikt, vilde foraarsage nogen Ulempe for de Værnepligtige, som opholde sig der, naar de skulde have Flyttebeviis i samme Sogn fra det ene District til det andet, ligesom ogsaa i Frederiksberg Sogn, naar de skulde have Flyttebeviis for at flytte fra den ene Side af Gamle Kongevei til den anden. Hvad § 7 angaaer, da indeholder denne Paragraph et Forsøg paa at afhjælpe en Ulempe, som vistnok har været følt ikke saalidt med Hensyn til Anmeldelsen af de Værnepligtige for Rægsmanden. Nu er der nemlig foreslaaet den Bestemmelse, at de Paagjældende selv skulde anmelde sig i deres 17de Aar. Jeg troer dog, at det endnu kunde være megen Tvivl underkastet, hvorvidt denne Bestemmelse er rigtig. Der vil i Anledning af denne Bestemmelse komme til at forefalde en Mængde Multer; det kan ikke undgaaes, at mange af de unge Mennesker, der til den nævnte Tid ere pligtige til at lade sig anmelde, ville, af en eller anden Grund, usforsætligt forsømme dette. Jeg troer, at det maatte kunne ordnes paa en eller anden Maade, til Exempel saaledes, at Sognepræsten anmelder til Rægsforstanderen de Dreng, som han confirmerede, eller maaskee, at han for hvert Aar anmeldte alt det Mandskab af en vis Alder, der opholdt sig i Sognet for Rægsforstanderen. Den store Ulempe, som det dog vil være for en heel Deel unge Mennesker uforskyldt at faae en Mulct, maatte dog paa en eller anden Maade kunne undgaaes, idet jo dog enhver Mand, for at han bestemt skulde kunne huffe det, naar han kom til den Alder, næsten maatte bringe sig det i Erindring hele